Primul și ultimul rătăcitor din deșertul umbrelor

On Iulie 12, 2012

Desăvârșește-ți evoluția, plasându-ți existența sub semnul Eului care te definește și care te conduce spre un drum ascendent.

Simțeam că ceva avea să se întâmple cu lumea pe care mi-o creasem. Ceva care nu mai putea fi întreținut, care nu se mai putea lega de planurile mele. Ceva care nu se mai putea întoarce, care nu se mai putea reface. Confuz, eram dispus să caut un răspuns revelator în toată acea înlănțuire continuă de transformări, reactualizări, extinderi, conversii, care făceau posibilă rătăcirea mea în labirintul existenței pe care îl străbăteam cu greutate. Toate erau la fel și diferite erau toate. Stranii și repetitive. Năucitoare și contradictorii.

Mă simțeam complet străin și pierdut, ca un rătăcitor într-un deșert care părea să nu se mai sfârșească, într-un tărâm torid și uscat în care nimeni nu supraviețuiește. Un deșert al umbrelor dense, care îmi învăluiau cu răceală toate simțurile, toți pașii. Inima și sufletul. Care îmi absorbeau în întregime toate energiile, tot ce aveam pozitiv în mine, dereglându-mi toate gândurile, unul câte unu.

Asemenea unui celebru personaj al lui Dostoievski, eram pe cale să rup legătura cu lumea întreagă, să mă îndepărtez de mine însumi, să las totul baltă. Şi, ca un om care refuză categoric orice invitație de la viață, riscam să mă retrag în carapacea solidă a nepăsării, a celui neînțeles. A slăbiciunii care te reduce la tăcere.

Leadership: Îți accepți statutul de a fi "tu însuți" în crearea conținutului de gândire care te inspiră, dincolo de ceea ce poți accesa cu ajutorul unei realități care se încăpățânează să-ți reziste?

Mă simțeam închis în mine însumi, ca și când universul meu interior ar fi fost victima unor atacuri vicioase din partea unei forțe nevăzute și ostile, cu o uriașă capacitate de influențare. O forță care avea un efect doborâtor, prin loviturile tot mai puternice, puse parcă pe "repeat". Şi care puteau oricând să fie decisive. O forță malignă, *un symptôme d'une maladie inconnue,* despre care nu puteam să aflu nimic. O prezență discretă, dar tulburătoare. Adevărată sau închipuită?

Cu mult timp în urmă am închis acest subiect, deoarece nu am avut încotro. Dar nu mai pot ascunde în mine, la nesfârșit, ca un laș, ceea ce am simțit, atât de intens, bun sau rău. Nu pot să mă las prins în vârtejul celui mai caracteristic fenomen din viața mea, fără să-l înțeleg, fără să-l împărtășesc și altora. Nu pot să-mi făgăduiesc o viață deplină, fără să găsesc răspuns la propriile mele neliniști interioare. Mai ales atunci când "Ea", forța singulară consacrată definitiv întreruperii ascensiunii mele, se întorcea. De fiecare dată mai aparte. Mai amenințător.

Implacabil ! Eram supus unei înrâuriri statornice și trainice, ca un rob al propriilor sale convingeri, fugind de o forță care nu-l poate părăsi. Cea mai mare parte din mine se simțea ultragiată. Încercam să-mi ascund spaima și emoțiile prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic, că nu văd adevărul. Dar ea era acolo, statornică, pândind cu dinții încleștați, înconjurându-mă ca un nimb malefic ce își manifesta acțiunea tot mai puternic asupra mea. Nu trebuia s-o cunosc, dar eram forțat s-o simt. Mereu aproape, tot mai impetuoasă.

Ar fi trebuit să hotărăsc de la bun început un lucru: cine este șeful. Eu? sau Forța care mă cuprindea într-o ciudată mângâiere, propulsându-mă lin spre misterul existenței mele? Eram

pus în fața alternanței: ori Eu, ori Ea.

Leadership: Singurul tău acces la cine ești cu adevărat ești tu într-o ipostază din care se scade conținutul unei vieți care se închide în ea însăși?

Nu poți să-i conduci pe alții, și mai ales să-i înveți pe cei pe care îi conduci să dezvolte alți lideri, dacă nu reușești să treci prin proba de foc a maturității, a "testului transcendere". Conștientizarea existenței celor două laturi ale ființei tale, în mod succesiv și câteodată simultan, creează întotdeauna confuzie. Pe măsură ce se clarifică noul mod de gândire, de recepționare a realității, pe măsură ce explorezi diferite emoții, existența ta va începe să se schimbe.

Leadershipul își face "intrarea" în viața ta, cu mult înainte de a fi propriu zis un lider. Pe parcursul evoluției tale. Atunci când te confrunți cu sinele tău, cu lumea interioară care te definește. Acolo unde însă meandrele propriilor tale evoluții sunt deosebit de întortocheate, unde întinderea nesfârșită a propriilor tale gânduri și convingeri îți dezechilibrează balanța existențială, când fiecare din trăirile tale sunt înșelătoare, abia atunci începe bătălia pentru cunoașterea sinelui.

Transcenderea este posibilă ca lărgire a orizontului, adică extensiv și în direcția clarificării profunzimii lumilor în care alegi să te introduci prin puterea cu care gândurile și emoțiile interacționează cu un ideal de dincolo de timp.

Aici te confrunți cu ipostaza omului superior, geniul, care este permanent însetat de acea cunoaștere intrinsecă, acumulată de înțelepți de-a lungul mileniilor, trăind drama incompatibilității cu o persoană de o altă condiție inferioară: tu însuți, la nivel de lume.

Leadership: Reușești să scoți la iveală ceva din tine care nu ai crezut că este mai înalt decât rațiunea la care te-ai limitat inițial?

Se spune că liderul, omul care tânjește spre a fi propriul său stăpân, este arhitectul propriilor sale experiențe. Dar nimeni nu a menționat vreodată că, mai întâi de toate, omul care aspiră la statutul de lider este de cele mai multe ori un rătăcitor. Un anonim în lunga și deseori întunecata călătorie spre propria lui natură, spre propria lui dezvoltare interioară.

Granița stâncoasă a existenței care te definește, ca om și ca lider, poate fi străpunsă, mai ales dacă găsești o "spărtură" prin care să pătrunzi în interiorul unui Alter-Ego superior. Acea spărtură este oglinda conștiinței tale care trebuie să fie din cei mai pur cristal, amintindu-ți permanent cine ai fost, cine ești, și cine poți deveni.

Legătura cu lumea întreagă se poate destabiliza dacă te îndepărtezi de tine însuți, dacă te ferești de săgețile arzătoare ale propriilor gânduri și simțiri. Iar cel de-al doilea Eu, forța singulară destinată să întrerupă definitiv ascensiunea ta, te va copleși, distrugându-ți orice privilegiu de care te poți folosi pentru avansarea personală.

Conștientizarea existenței unei alte laturi, a celui de-al doilea Eu, în mod succesiv și simultan, va crea la început confuzie. Primul Eu te va îmbărbăta spunându-ți, repetându-ți, întărindu-ți convingerea că te poți ridica la nivelul de excelență dorit. Al doilea Eu, ca o prezență discretă, dar tulburătoare, te va pune sub presiune, îți va pune sub lacăt orice încercări de a te cunoaște, amintindu-ți cât este de neclar să fii tu însuți, determinându-te să-ți piezi "coordonatele".

Ceea ce poți scoate la iveală prin intermediul introspecției, ca încercare de a te privi numai din perspectiva identității pe care poate numai posteritatea o găsește fascinantă, este însăși condiția existenței omului superior: de a te recunoaște prin "Celălalt Tu".

Primul și ultimul rătăcitor din deșertul umbrelor ești chiar tu, în lunga și dificila călătorie spre echilibru, spre înțelegerea Eului tău, a trecutului, a prezentului, a viitorului acestui Eu - care are nevoie de anumite coordonate pentru a se putea defini. Dar pentru aceasta vei fi nevoit să treci, asemenea unui rătăcitor, prin acele momente de cumpănă ce vor induce modificări în cursul vieții tale. Ceea ce implică, inevitabil, anumite renunțări și transformări la nivel lăuntric.

În fotbal, rafinamentul conducerii mingii și seducția pasei își găsesc etalonul de apreciere prin golurile înscrise. Tot astfel cunoașterea propriului sine și tiparul de personalitate în care ajungi să te încadrezi, își găsesc etalonul de echilibru în încrederea personală pe care o dobândești pe parcursul "rătăcirilor", pe drumul sinuos spre misterul existenței tale.

Desăvârșește-ți evoluția, plasându-ți existența sub semnul Eului care te definește și care te conduce spre un drum ascendent.

Concluzie: Mai mult sau mai puțin, cu toții suntem auto-analitici. Cei cu un spirit analitic dezvoltat înțeleg mai bine consecințele propriilor rătăciri din labirintul vieții lor, trăgând în același timp învățăminte din ele.

Pentru toți, cel mai bun prieten va rămâne întotdeauna propriul Eu, dar totodată și cel mai mare dușman. Amândoi polii trebuie să conlucreze astfel încât omul să aibă un traseu ascendent. Acest lucru este esențial în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-primul-si-ultimul-ratacitor-din-desertul-u